

הארת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

פרשת בראשית תשפ"ב

גליון: 78

א לעכטיגער שבת

הנשמה לה והגוף הפעול

וההשגות שהנשמה משגת. כי הנשמה של כל אדם היא רואה ומשגת תמיד דברים עליונים מאד, אבל הגוף אינו יודע מהם, על כן צריך כל אדם לרחם מאד על בשר הגוף, לראות לזכך הגוף, עד שתוכל הנשמה להודיע לו מכל מה שהיא רואה ומשגת תמיד.

קדושים אנושיים, ולא על אנושיים

זאת ועוד, לולא הגוף לא תוכל לקיים הנשמה את מטרותיה, וכמו ששנינו: "אם אין קמח אין תורה" (אבות ג). הנשמה צריכה כלי קיבול בתוכה תשהה במשך קיום הפקידה. וכך היה שח בעל השפת אמת' על הפסוק "אנשי קודש תהיו לה" – קדושים אנושיים, ולא על אנושיים, כי מלאכים אינם חסריים בגבהי מרומים. אנו מחויבים להיות מודעים לצרכי הגוף ולעשות עמו חסד זה, שהוא בעצם עזרה להנשמה עצמה, כ'הלל הזקן' שהיה הולך לעסוק בצרכי הגוף, היה אומר: שהולך לגמול חסד עם אכסנייתו (ויק"ר פ"ד ס' ל"ג).

שיעבוד איברי הגוף לנשמה

איש חסיד בלהבת האש קודש היה רבי שמואל איזיק מדאשיב, מגדולי תלמידי רביה"ק מוהר"ן מברסלב. היה זה בתחילת התקרבותו לרבינו, בימי צעירותו, לימד אותו רבינו הנהגות ועצות בעבודת השם. באחת משיחות ההדרכה אמר לו: כי בעת שפכו לבו לפני השם יתברך בתפילה ובהתבודדות, ידבר קשות אל גופו... יחזור באזניו כי הגוף כלה הוא בסיוע ימי חיי האדם, והעיקר זה מונג דנשמתא, וכך ישוחח עם כל איבר מאיבריו בפרטיות שלא יתאוו להבלי העולם הזה, ויכניעו עצמם לפני השם יתברך. ואמנם נהג כך רבי שמואל איזיק, מדי יום ביומו עמד וטען כלפי אבריו, כפי שלמדו רבינו. וכעבור זמן קצר חזר לרבינו וטענה בפיו: גופו אינו נשמע לו... הוא דורש את דרישותיו כאילו לא קרה דבר... רבינו עוודו וחזקו שלא יפול ברוחו, וימשיך לטעון ולדבר אל גופו, עד שבמשך הזמן יתחיל להרגיש כי אמנם פעלו דבריו. רבי שמואל איזיק התמיד בעצת רבינו בעוה, ואכן כעבור תקופה מסוימת ניכרו התוצאות, עיניו, אזניו, ידיו ורגליו שמעו והפנימו את דיבוריו אליהם. איברי הגוף השתעבדו לנשמתו והיוו כחלק מאורה וזיווה.

משל החיגר והסומא

אך לא רק בימי חיינו עלי האדמות, מחוברים הם הגוף להנשמה, אלא גם לעתיד הם מתחברים יחדיו. וכך מספרים לנו חכמינו (סנהדרין צא): אנטונינוס אמר לרבינו הקדוש – רבי יהודה הנשיא: גוף ונשמה יכולין לפטור עצמן מן הדין דלעתיד. כיצד, גוף אומר: נשמה חטאת, שמים שפירשה ממני הריני מוטל כאבן דומם בקבר. ונשמה אומרת: גוף חטא, שמים שפירשת ממנו הריני פורחת באויר כצפור. אמר ליה אמשול לך משל, למה הדבר דומה: למלך בשר ודם, שהיה לו פרדס נאה והיה בו בכורות נאות, והושיב בו שני שומרים, אחד חיגר, ואחד סומא. אמר לו חיגר לסומא, בכורות נאות אני רואה ופרדס, בא והרכיבני ונביאם לאכלם, רכב חיגר על בני סומא, והביאם ואכלום. לימים בא בעל פרדס, אמר להן בכורות נאות היכן הן, אמר לו חיגר: כלום יש לי רגלים להלך בהן, אמר לו סומא: כלום יש לי עיניים לראות. מה עשה: הרכיב חיגר על גבי סומא, ודן אותם כאחד. אף הקב"ה מביא נשמה וזורקה בגוף, ודן אותם כאחד, שנאמר: יקרא ועל השמים ומע ואל הארץ לדון עמו, יקרא אל השמים מעל: זו נשמה, ואל הארץ לדון עמו: זה הגוף. אלוהי נשמה שנתת בי טהורה היא, נשמור על זכותה וטהרתה, נשתמש בגוף לזיכוך הנשמה, ומאור הנשמה נאיר גם לגופנו, גוף ונשמה כאחד לעבודת הבורא.

בפרשייתנו אנו קוראים בבריאת האדם, את הפסוק: "ויפח באפיו נשמת חיים", רש"י בפירושו כותב: 'עשהו מן התחתונים ומן העליונים, גוף מן התחתונים ונשמה מן העליונים'. שהתחברו בכאן גוף ונשמה יחדיו. וכך הם דברי הזוהר הקדוש על חיבור זה של גוף ונשמה (זוהר בראשית קמ): בדברי הפסוק (שיר השירים ז): "הדודאים נתנו ריח". אמר רבי יצחק, אל תקרי הדודאים אלא הדודים, זהו הגוף, והנשמה שהם דודים ורעים זה עם זה. ובזוהר בראשית (דף קכ"א): על הפסוק: "אם תמצאו את דודי מה תגידו לו שחולת אהבה אני", רבי יהודה אמר זו אהבה שאוהבת הנשמה לגוף.

אור נשמת האדם

דברים נפלאים, כותב לנו ה'אור החיים' בפרשייתנו על שליטת הנשמה על החומר. וכך הם דבריו על הכתוב "ויאמר אלוקים יהי אור": רומז על הנשמה, שאורה רב להיותה חצובה מתחת כיסא כבודו יתברך, חלק אלוהי ממעל, שולחה ה' להאיר אל האדם, לבל יטבע בטיט היצר הרע. וירא ה' את האור אשר נתן באדם כי טוב, שבאמצעותו ילך האדם בדרך הטוב והישר. ובהמשך דבריו: וזה הוא אומרו: 'יבדל אלוקים בין האור' שהיא הנשמה, ו'בין החשך' שהוא היצר הרע. וזה שאמר הכתוב (קהלת י'): 'לב חכם לימינו' שהוא מקום האור מקום הנשמה. 'לב כסיל לשמאלו' שהוא מקום היצר הרע. וקרא לאור יום, ולחשך קרא לילה. ולזה התפלל דוד (בתהלים צ"א): שיעצלהו מפרח בלילות. ומסיים בדברי חיזוק במלחמת הנשמה היצר, בכתבו: 'ואומר ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד, כי אי אפשר שיוכר אורה של הנשמה, אלא מחשכו של היצר הרע, שאם לא כן לא ישתנו ממלאכי השרת ואין כאן לא שכר ולא עונש, ולזה אמר יום אחד'.

גוף ונשמה – בן ועבד

וב'ליקוטי הלכות' (ברכת השחר ג יח) נותן לנו רבי נתן הבנה מיוחדת במהותו של חיבור זה של גוף ונשמה, שזוהו בעצם המלחמה התמידית שלנו, וכך הם תורף דבריו: גוף ונפש הם בחינת בן העבד ובן המלך. כי הנשמה היא חלק אלוה ממעל, בן המלך, בחינת (שמות ד'): 'בני בכורי ישראל', הנאמר בהם (שבת ק"א): 'כל ישראל בני מלכים הם'. וזה מה שכתוב (תהלים ב'): 'ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדיתיך'. דזהו בחינת בן הנמשך ממח האב כידוע, כמו שכתוב (ישעיה מ"ו): 'הנשואים מני רחם העמוסים מני בטן'. וזהו הכתוב בבריאת האדם (בראשית ב'): 'ויפח באפיו נשמת חיים'. ואיתא בזוהר הקדוש: 'מאן דנפח מתוכו נפח'. כי עבד חלק אלוהי ממש שהוא בן, והגוף הוא בחינת בן. כי הגוף הוא עשייה גשמית, שהוא בחינת עשייה ועבודות. והשם יתברך ברא את האדם, כדי שיבטל ויכניע את הגוף לגבי הנשמה העבד, לגבי הבן. כי כמו שהעבד מחויב לעבוד את רבו ולעשות רצונו, כמו כן הגוף מחויב לעבוד את הנשמה ולבטל עצמו לגבי הנשמה, ועשות רק רצון הנשמה.

להאיר לגוף מאור הנשמה

על החיבור הפנימי שבין הנשמה לגוף, כותב לנו רבינו בדבריו המאירים, בלשון קדשו (ליקוטי מוהר"ן כב): "וצריך כל אדם לרחם מאד על בשר הגוף, להראות לו מכל הארה ומכל השגה שהנשמה משגת, שהגוף גם כן ידע מזאת ההשגה, בבחינת (ישעיהו י"ח): "ומבשרך לא תתעלם" - 'מבשרך' דיקא, שלא תעלים עיניך מלרחם על בשרך, הינו בשר גופך, כי צריכין לרחם מאד על הגוף לראות לזככו, כדי שיוכל להודיע לו מכל הארות

פניני הפרשה

"בראשית ברא אלוקים את השמים" (א א)

'את' אותיות: א-ת, כלל אותיות התורה, דבהם נברא העולם, כדכתיב (תהלים א): "בדבר ה' שמים נעשו". ובדברי המדרש (מ"ד בראשית א): "דבי יהודה בר סימון אמר, לא בעמל לא ביגיעה ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, אלא בדבר ה', וכבר שמים נעשו". וב'ליקוטי הלכות' (ק"ש ה יד): 'העשרים ושנים אותיות בהם כלולים כל הדבורים שבעולם, שכלם הם צרופי אותיות מהאלפא ביתא'.

"בראשית ברא אלוקים" (א א)

בדברי ה'אור החיים' על פסוק זה: 'ירמוז על פי מה שנחלקו רז"ל (ר"ה י): אחד אמר בתשרי נברא העולם. ואחד אמר בניסן נברא העולם, ונראה לי כי אלו ואלו דברי אלוקים חיים, כי יש לך לדעת שאמרו ז"ל (ב"ר פ"א) שבתחילה חשב ה' לבראות העולם, ואחר כך הוציא ה' מחשבתו לפועל. וכפי זה נוכל לומר כי בניסן חשב ובתשרי יצא לפועל או להפך, ולשיניהם יתיחס לשון בריאה - בין מה שעלה במחשבתו יתברך בריאה תקרא, בין כשיצתה לפועל. וזוהו יתקיימו דברי רבותינו יחד. והוא שרמזו בבית של תיבת בראשית, כי ב' ראשית היו אחת למחשבה ואחת למעשה'. ע"כ. ואפ"ל בדבריו: 'חד בניסן, וחד בתשרי' (עם התיבות) גימטריא: בתיבות 'בראשית ברא'.

"כי טוב" (ד א)

בדברי רש"י: שקאי על האור דלעתיד לבא שגנון לצדיקים. ואפ"ל 'כי טוב' בגימטריא: 'חמישים' (עם התיבות והכולל). רמז על 'שער החמישים' שזכרה לך לעתיד לבא. ועיין ב'ליקוטי הלכות' (ע"ת ה ל): עה"פ 'תספרו חמישים יום'. שהוא בחינת שער החמישים, שישגי משיח, שהוא האור מעתיק הנמשך על ידי משיח.

"ויקרא אלוקים לרקיע שמים" (ח א)

בדברי רש"י: על: שמים: 'אש ומים', 'שערבן זה בזה ועשה מהם שמים'. באם רוצים להתחבר ל'שמיימיות' בעבודתנו, לעשיית המצוות בשרשם, הוא באמירת 'לשם יחוד' לפני כל מצוה, כמובא. ובדברי החיד"א בספרו 'מורה באצבע' שקודם כל לימוד וכל מצוה ירהר בתשובה, ואחר כך יאמר נא: לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתו וכו'. (ועיין בארכה ע"כ בספר יסוד ושורש העבודה), וזהו הנרמז בכאן בשורש תיבת: 'שמים': בריש 'אש' דזהו 'בדחילו' שאנו אומרים ב'לשם יחוד', ולאחמ"כ: 'ורחמימו' הרומז ל'מים' (אהבה ורחמנות) ע"ד הכתוב (משלי כה כה): 'מים קרים על-גפם עיפה'. ובשיר השירים (ח ה): 'מים רבים לא יוכלו לכבות את-האהבה'. ויעיין ב'ליקוטי מוהר"ן' (פח): על הפסוק: 'המכסה שמים בעבים' 'אש ומים'... היינו 'אהבה ויראה'.

"ואדם אין לעבוד את האדמה" (ב ה)

בדברי חכמינו (מנחות): דקאי על 'תפילה', שעד שלא בא אדם הראשון והתפלל לא ירדו שמים ולא צמחו האילנות. וזהו ענין תפילה רמזו בתיבת: 'אין', דבעית התפילה ש להתבטל להש"ת. וב'ליקוטי מוהר"ן' (פח): דבשעת התפילה צריך האדם צריך האדם לדבק עצמו לה', ולא ירגיש שום אדם בעולם, רק יחשוב שאין בעולם רק אחד לבד.

יובדל בין המים אשר מרחפת עליהם ובין המים אשר מעל לרקיע (א א) אפשר לומר בהקדם ע"פ המובא עה"פ: 'ורוח אלוקים מרחפת על פני המים' דקאי על ה'תורה' (עיין תיקוני זוהר תיקון תלתין ושתיא, ובאור החיים).

וב'ליקוטי מוהר"ן' (רטט) שיש שאומרים תורה מלמטה למעלה, שלמטה רחבה מאד, שמרחיבין הדבר ומגדילין אותו מאד, ולמעלה הוא קצר. אבל יש להפך שאומרים תורה מלמעלה למטה, שלמעלה היא רחבה מאד, וכל מה שיורדת למטה מתקצרת ויורדת, עד

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד" (בראשית א א)

להביט על הטוב !

היה פעם שרבי נתן שוחח עם אחד מתלמידיו ר' מאיר טעפליקער, והתעניין אצלו בשלומם של החסידים מהעיר "טעפליק".

העיר טעפליק בנויה סך הכל משלושה – ארבעה רחובות, רבי נתן הכיר היטב את בני העיר, והתעניין בשלומם של אנ"ש הגרים שם.

רבי נתן שאל את רבי מאיר: "מה שלום פלוני?" ור' מאיר עיקם את פניו. "ומה שלום פלוני?" ור' מאיר שוב עיקם את פניו!

על כל אחד שרבי נתן התעניין בשלומו, עיקם ר' מאיר את פניו.

אמר לו רבי נתן: נו מאיר, וכי רק אתה יהודי כשר?!" ענה ר' מאיר ואמר: "אני? וודאי שלא!"

שאלו רבי נתן: "וכי אין במצא אפילו יהודי אחד כשר בטעפליק? אין אף אחד?!"

חזר רבי נתן לתחילת השיחה, עבר שוב על שמותיהם של תושבי העיר, והתעניין בשלומם.

בשיחתם אמר רבי נתן לר' מאיר: "לפלוני יש נקודות טובות 'אלו! ולפלוני יש נקודות טובות 'אלו! ואתה ר' מאיר, גם בך יש 'מעט טוב'..."

ובשיחה החסיד רבי לוי יצחק בנדר מספר סיפור זה, היה מוסיף: אנשי שלומנו היו מבארים את המעשה כך: האמת היא, כשר' מאיר עיקם את פניו הייתה לכך סיבה... היה לו באמת סיבה לעקם את פניו!

אותם 'הודים שרבי נתן התעניין בשלומם, לא עמדו בדרגתו של ר' מאיר, ולכן הייתה לו סיבה מדוע עיקם את פניו!

אבל אף על פי כן כוונתו של רבי נתן בדבריו הייתה – ללמד את ר' מאיר מהי דרכו של הרבי; כיצד למצוא בכל אחד ואחד, וגם בעצמו את ה"נקודות טובות"!

"וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשֵׁהוּ" (בראשית ב ג)

קבלת שבת של רבינו בימי ילדותו !

כבר מיום הששי לאחר חצות היום מתחיל נחמן הקטן בהכנותיו לשבת, ילד צעיר הוא עדיין, אבל מוחו הבהיר משיג ומבין במהותה של השבת, והוא החל להתכונן לקלוט את זיו של היום השביעי שבו נתעלה הקדוש ברוך הוא וישב על כסא כבודו.

לאחר טבילה לכבוד שבת קודש, לובש הוא בגדי שבת ונחפז לבית המדרש. פוסע הילד אילך ואילך בבית המדרש, עמל ומתיגע לקלוט את הנהרה המשתפכת, ואת הנשמה היתירה היודת ומגיעה לעולם.

בכל כוחותיו מתייגע הוא להרגיש... לחוש... לראות מהשם... הוא נכסף ומתאוה להשיג ולהבין... אמת יודע הוא מה משמעות שבת, אך ברצונו לחוש בכך. פוסע הוא אנה ואנה, נפשו כמעט פורחת מגופו מעוצם הגעגועים והכיסופים להשם יתברך ולשבת קודש.

ובינתיים חולפות ועוברות שעות רבות, והוא עודנו עומד בכיסופיו העזים לאורה של שבת, וכלל אינו חש בחלוף הזמן.

אט אט מתקבצים ובאים אנשים לבית המדרש, עוד מעט קט והמקום שיקוק מהמון רב.

והנה נכנס לבית המדרש יהודי בעל צורה, הוא ניגש ל"סטנדר" ומתחיל לומר "שיר השירים" בדביקות ובעריבות.

הקול הנעים והחודר של אמירת "שיר השירים" בדביקות עצומה מגיע לאזניו של הילד וחודר ללבו, הוא ניגש אל היהודי האומר "שיר השירים" בפנים לוחבות, מביט הבטע עמוקה הישר בפניו, מאזין ומקשיב לקולו, עד אשר אוזנותו בת הלהבות עצומה... מרוב ההתרגשות כפף עצמו ל"סטנדר" של אותו יהודי, טמן בו ראשו והתחיל לבכות בדמעות שלישי, איש לא ראה בבכיו, ואיש לא שם לב לכך,

כי את מי מעניינים מעשי ילד?...

כך השתהה הילד לתוך ה"סטנדר" שעות ארוכות, עד שהתנפחו עיניו מרוב כיסופים להשם יתברך. רק כאשר בהיכל בית הכנסת הדליקו נרות שבת קודש, הגביה רבנו ראשו, פקח את עיניו הדבוקות מרוב בכי והחל להכין עצמו לתפילת שבת קודש"

"וַיֵּאֱבֶדְנוּ כִּי לָקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים" (בראשית ה כד)

בחד קטירא !

היה זה בלילה האחרונה לימי חייו של החסיד רבי אהרן קיבליטשער (חמיו של רבי לוי יצחק בנדר. רבי הירש לייב ליפל, ועוד) דרש בעקשנות מבני ביתו שייקחוהו ממיטת חוליו - וישכיבוהו על התנור שבבית ולא הבינו מדוע, אך עשו כדבריו והעלוהו שם, ואמר שם את ה"תיקון צוה" כהרגלו.

ביתו הבחינה שאומר את התיקון כפי הטרעוה שבשבת, שזוהו: "תיקון לאה". וכשהעירה לו על כך ענה לה: "אני יודע" "אני יודע", והמשיך באמירתו, ולאחר דקות ספורות לאחר שגמר התיקון עלתה נשמתו לגנוי מרומים, והבינו אחר כך שרצה בכוונה שיניחוהו על התנור ולהסתלק במקום קדוש זה, שבו היה מבלה לילותיו משך עשרות שנים משנות ימי חייו מדי לילה בלילה ב"עבודת השם".

מן הסגור התיא לשפץ הסגורים | מתחברים לפרשיות התורה מחדש

לְדַמֵּי יִקְרִים ! הַנֵּה הַגִּיעַ שָׁנָה חֲדָשָׁה, וְאֵנּוּ מִתְחִילִים מְחֻזָּר חֲדָשׁ בְּלִמּוּד הַפְּרָשָׁה וּבִקְרִיאַת הַתּוֹרָה, מִתְחִילִים מִ'חֶמֶשׁ בְּרֵאשִׁית'. זֶה הַזְּמַן לְהַתְחַדֵּשׁ לְחִיּוּת עִם פְּרִשְׁת׃ הַשְּׁבוּעִי, לְלַמֵּד אֶת הַפְּרָשָׁה, לְעִבֵּר עַל הַפְּרָשָׁה 'שְׁנַיִם מִקְרָא וְאֶחָד תְּרַגְּוּ', וּבִשְׁבֵּת קֹדֶשׁ לְלַקֵּחַ לְבַיִת הַכְּנֶסֶת וּלְהַקְשִׁיב לְקְרִיאַת הַתּוֹרָה.

כְּדַאי לִנְצֹל הַזְּמַנִּים זֶה שֶׁל הַתְּחַדְּשׁוּת, זֶה נוֹתֵן לָנוּ חֶשֶׁק וְנִעְמִימוֹת לְהַתְחַלֵּל מִחֲדָשׁ, לֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל הַעֵבֶר, אֲלֵא דָף חֲדָשׁ, פֶּרֶק חֲדָשׁ בְּחִינַי.

וּלְהִבִּין בְּמַטֵּס, מִחֲשִׁבּוֹתַת הַגְּדוּלָּה שֶׁל הַתְּחַלָּה וְהַתְּחַדְּשׁוּת, וְנִכַּל לְלַמְּדוּ מִמָּה שֶׁכְּתוּב בְּלִקוּטֵי מוהר"ן (תּוֹרָה ס"ב) בְּלִשׁוֹן קֹדֶשׁוֹ שֶׁל רַבְּנּוּ: "גַּם כִּי עָקַר כָּל הַדְּבָרִים הֵם הֵן הַתְּחַלָּה, כִּי כָּל הַתְּחַלּוֹת קִשׁוֹת מִחֲמַת שִׁיּוּצָא מִחֶפֶץ אֶל הַפֶּה, אֲבָל אַחַר הַתְּחַלָּה הוּא נִכְנָס מֵעַט בְּהַרְגֵּל, וְאֵינּוּ קֹשֶׁה עֲלָיו כָּל כָּד."

וְכָד כְּתוּב בְּחִי מוהר"ן (ת"ל): "טוֹב שִׁיאִמַּר הָאָדָם בְּשַׁעַת הַהִתְבּוֹדָדוּת, כְּשִׁמְתְּבוּדָד בֵּינוּ לְבִין קוֹנּוּ: הַיּוֹם אֵינִי מִתְחַלֵּל הַדְּבָק בָּךְ. וְנִעְשֶׂה בְּכָל פֶּעַם הַתְּחַלָּה, כִּי כָּל הַמְשַׁכּוֹת הוֹלְכִים אַחַר הַתְּחַלּוֹת... כִּי מִמָּה נִפְשָׁד אִם הֵיָה מִקְדָּם טוֹב, עֲכָשׁוּ וְהֵיָה טוֹב יוֹתֵר, וְאִם חָס וְשָׁלוֹם מִקְדָּם לֹא הֵיָה טוֹב, בְּוַדַּי צָרִיד וּמְכַרְחַר לְעִשׂוֹת הַתְּחַלָּה חֲדָשָׁה..."

חֲכָמֵינוּ אוֹמְרִים (סִפְּה נב): שִׁיּוּרָו שֶׁל אָדָם מִתְּחַדֵּשׁ וּמִתְגַּבֵּר עֲלָיו בְּכָל פֶּעַם. וּלְכָד הֵיָה אוֹמְרִים זְקֵנֵי הַחֲסִידִים, שֶׁכְּנָגַד מִה שִׁיּוּרָו הִרַע תְּמִיד מִגִּיעַ אֵלָינוּ מִחֲדָשׁ, אֲנִי צָרִיכִים גַּם כֵּן לְהַתְחַדֵּשׁ מִחֲדָשׁ תְּמִיד בְּעִשְׂיַת דְּבָרִים טוֹבִים, לְהַתְחַדֵּשׁ בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "חֲדָשִׁים לְבָקְרִים" (אֵיכָה ג).

וּבְהַתְחַדְּשׁוֹת זֶה תְּלִי וְצָחוֹנוֹ שֶׁל הָאָדָם עַל זְדִי יִצְרוּ שְׁמִתְחַדֵּשׁ וּמִתְגַּבֵּר עֲלָיו בְּכָל יוֹם, בְּזֶה שֶׁהוּא מִתְחַדֵּשׁ כְּנִגְדּוֹ, אֲנִי מִתְחַדֵּשׁ כְּנִגְדּוֹ בְּדָבָרִים טוֹבִים וּבְעִשְׂיַת טוֹבוֹת בְּהַתְחַדְּשׁוֹת חֲדָשָׁה.

הַנֵּה כְּעַתָּה הַתְּחַדְּשׁוֹת, נִתְחַבֵּר יַחַד עַל כָּל לָלֵל יִשְׂרָאֵל מִחֲדָשׁ - מִחֲמַשׁ בְּרֵאשִׁית, הֵיָה לָנוּ הַרְבֵּה סוּפָק וְקוֹרַת רוּחַ כְּשֶׁנִּתְמַיֵּד לְלַמֵּד, לְקַרָּא, וּלְהִבִּין אֶת פְּרִשְׁיַת הַתּוֹרָה בְּכָל שְׁבוּעַת מִחֲדָשׁ. בְּהַצְלָחָה !

הַמְּשִׁיךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

שלמטה היא קצרה מאוד. וזהו 'מים' הרומז על התורה, ויש מים מתחת לרקיע, ויש למעלה מהרקיע.

ועיוני במדרש (בראשית ד א) על מעשי הרקיע: דבריאתו לומד על מתן תורה, שחצה האש בין העליונים לתחתונים, כך הייתה בבריאתו של עולם.

"יקונו המים אל מקום אחד ותראה היבשה" (א ט)

'אין מים אלא תורה' - ויש להאירה ל'יבשה' ובלקוטי מוהר"ן (סב) עה"פ: 'ואברהם הלך ונסוע הנגבה', ללחלח הנגיבה. ובהמשך: 'אחד' גימטריא 'אהבה' דבכוחה אפשר להשפיע גם ליבשה. (ועיון בליק"ה פריקה וטעני ד.)

"ולמקוה המים קרא ימים" (א י)

'ולמקוה' המים' קרא 'ימים' ס"ת בגמטריא 'צדיק' (עם התיבות) שעל ידי מקוה מים - ההיטהרות במקוה זוכים לדרגת צדיק וקדושה.

"נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" (א טו)

רש"י בפירושו על 'כדמותנו': 'להבין ולהשכיל', ואפ"ל 'דמותנו' בגמיטריא: 'להבין להשכיל' (עם האותיות התיבות והכולל).

"ואת המאור הקטן לממשלת הלילה" (א טז)

'לבנה' הוא בבחינת 'דינים' (עיון ליק"ה תפילת המנחה ה, ח, ועוד), ואפ"ל: 'אלקים' - בבחינת דינים, בגימטריא: 'לבנה'.

"תוצא הארץ נפש חייה" (א כד)

'ארץ' רומזת לעונה ושפלות, ובלקוטי מוהר"ן (עב ב) שעיקר מה שיקום האדם ב'תחיית המתים' זהו מידת 'הענווה' שיש בו. וזהו: 'תוצא הארץ' - שמתוצאות 'הארץ' - ענוה ושפלות, נמשך 'נפש חייה'. גם 'תוצא הארץ' הוא רמז ל'תחיית המתים', שהמתים יקומו לתחיה מהארץ.

"וירדו בדת הים" (א כו)

בדברי רש"י לשון ממשלה. על האדם להיות תמיד מושל על עצמו, הן כשהוא בדרגת 'ים' עמקי התהום - עת ירידה, והן בעת עליה בבחינת 'עוף השמים' - עת עליה, ע"ד הכתוב: 'אם אסק שמים שם אתה'.

"ויברך אותם אלוקים ויאמר להם פרו ורבו" (א כח)

אפ"ל בהקדם, ע"פ דבריהם: (נדרים פא). 'מפני מה תלמידי חכמים אין בניהם תלמידי חכמים מפני שלא ברכו בתורה תחלה'. והוא לפני מצוות 'פרו ורבו' דעיקר מטרתה הוא בלימוד וקיום התורה של הבנים (עיון ליקוטי מוהר"ן ז ב, ועוד) כתוב: 'ויברך אותם אלוקים' - להתחבר ולהמשיך ענינו של ברכות.

"והנה טוב מאד" (א לא)

'מאד' אותיות 'אדם', דבריאת האדם נהיה טוב. ואפשר להוסיף בדברי רש"י, שקאי על ו' בסיון 'יום שניתנה בו תורה'. וזהו 'מאד' אותיות 'אדם' במאמרים: 'אתם קרויים אדם', (סנהדרין נח): וזהו 'טוב מאד' ע"ד 'אין טוב אלא תורה'.

"ויכלו השמים והארץ וכל צבאם" (ב א)

'ויכלו' - לשון כיסופים' וכמ"ש (שמואל ב יג. ועיון ליק"מ ט): 'ותכל נפש דוד' דע"י הכיסופים והרצונות הטובים בוראים את הבריאה הכללית והפרטית, וכמובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה לא) עה"פ: "נכספה נפשי".

"ונהר יוצא מעדן" (ב ב)

בדברי ה'נועם אלימלך' ד'עדן' קאי על הצדיק, מלשון 'עדנה', כמו שכתוב: 'אחרי בלותי היתה לי עדנה', ופירש רש"י לשון צחצוח בשר, והם משקים את הגן, להשפיע לעולם הזה הנקרא 'גן'. ע"כ.

ואפ"ל בדבריו 'עדן', ר"ת וס"ת ק"כ, כמנין שנותיו של משה רבינו, רומז על הצדיק, ואות ד' נגד ארבע אותיות שבשם הו"ה, דהשכינה שורה אצל הצדיק.

ועוד במספר ארבעה, ע"פ המובא (ליקוטי מוהר"ן טו) על פסוק זה 'כי האדם נתהוה מארבעה יסודות' (על זוהר בראשית כז) אש, רוח, מים, עפר. וכל אלו הארבעה יסודות נמשכין מיסוד הפשוט, שהוא בחינת הצדיק, בחינת (משל ע): "צדיק יסוד עולם"... בבחינת (בראשית ב): "ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים". "נהר יצא מעדן" - זה בחינת 'צדיק יסוד עולם', בחינת יסוד הפשוט, אשר 'משם יפרד' - הארבעה יסודות, שהם בחינת ארבעה ראשים.

"וישם ה' לקין אות" (ד טו)

בזוהר (בראשית לו): על פסוק זה: "אות אחד מעשרין ותרין אתון לאוונא עליהר". וזהו 'אות' אותיות: 'א-ת' רמז לאותיות התורה, ואות: ו' רומז ל'לוחות', דהיי ארכן ו' ורחבן ו', רמז לאותיות מן התורה. כן מרמז ה-ו' להמשכה ולחיבור - שהזדווג אליו האות.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

והוא 'אין מים אלא תורה'.

זרית ראיה <<

מסיבת חומש"ת אהבת משה

מתחדשים !!!
מתחילים מחדש
'חומש בראשית'
"גם כי עיקר כל הדברים
הם הן התחלה"
(ליקוטי מוהר"ן סב)
נתחיל בחשק ובשמחה,
נתחבר לפרשיות התורה,
וניזכה ללמוד ולסיים...